

Estoniat jää

Aivar Ojaperv

Paar päeva tagasi kerkis Estonia teema taas päevakorrale. Milline on teie kui sündmuse vahetu tunnistaja arvamus, miks see laev ikkagi põhja läks?

Hiljem asjade üle endamisi arutledes pole ma leidnud midagi, mis mu esialgse arvamuse ümber lükkaks. Kogu aeg, juba pärast õnnetust haiglavoodis lamades, olen endas kandnud mõtet, et iga liiklusvahendiga peab sõitma teeoludele vastava kiirusega. See kehtib nii maal, õhus kui ka vees.

Tegemist on minu isikliku veendumusega: sellise tormiga nagu tol ööl ja täie paaruga vastu lainet sõites pidigi laeva ära lõhkuma. Keegi pole mu arvamust mõjutanud, see on täiesti isiklik.

Kas tajusite ohtu juba enne õnnetust?

Ei. Olin nagu enamik reisi- jaid, kes uskus suure laeva tugevusse ja headesse omadustesse. Arvamus liiga suurest kiirusest kujunes mul hilisema info käigus.

Miks inimesed ikkagi ei rahuldu ametliku komisjoni otsusega, miks otsitakse aina uusi ja uusi põhjendusi Estonia hukule?

Arvan, et tegemist on lihtsalt inimliku huviga. Kui uurimise käigus oleks kohe kõik asjad lahendatud, midagi poleks varjatud, siis oleks see lugu juba lõppenud. Aga inimestel on mulje, et midagi varjati või varjatakse ja see hoiab huvi üleval.

Minul on üks arvamus, teistel inimestel võivad olla aga sellised kogemused, mis minust tol ööl mööda läksid. Võib-olla annavad need alust arvata teistmoodi, kui ametlik raport.

Estonia kaptenist Avo Pihitist räägitakse samuti palju.

Helsinki Sanomates ilmus foto, millel mina kopterist välja astun. Foto on tehtud sama kopteri juures ja samal ajal, kui paljuräägitud sakslaste video, kus Avo Pihit nagu peal peaks olema. Ise ma seda videot, ka kärbitud varianti, pole näinud, kuid minu abikaasa on.

Kogu loogikat arvestades pidanuks ma sellisel juhul Avo Pih-

PÄEVAINTERVJUU

Hukkunud parvlaevalt Estonia eluga pääsenud Kadrina volikogu esimees Jaan Stern arvab vaatamata spekulatsioonidele, et kõiges juhtunud oli süüdi laeva suur kiirus. Samas mõistab ta inimesi, kes jätkuvalt oma tõe otsivad, sest varjamised ja vassimised on laeva hukuloos olemas.

tiga ühes kopteris olema. Aga mina teda seal ei näinud.

Mida mäletate tollest kahetsusväärsest septembriööst? Millal taipasite, et nüüd enam nalja pole, laev upub?

Pärast melu lõppu laeva- baarides, kella täpselt ei vaadanud, tulime koos kaaslasega kajutisse. Tegime oma õhtused protseduurid ja heitsime koisse. Lööpisime tormi üle ja arutasime, et kui tugev see laev ikka on.

Meie kajut asus vööris alu- misel tekil. Lainete löögid olid eriti kõvasti kuulda.

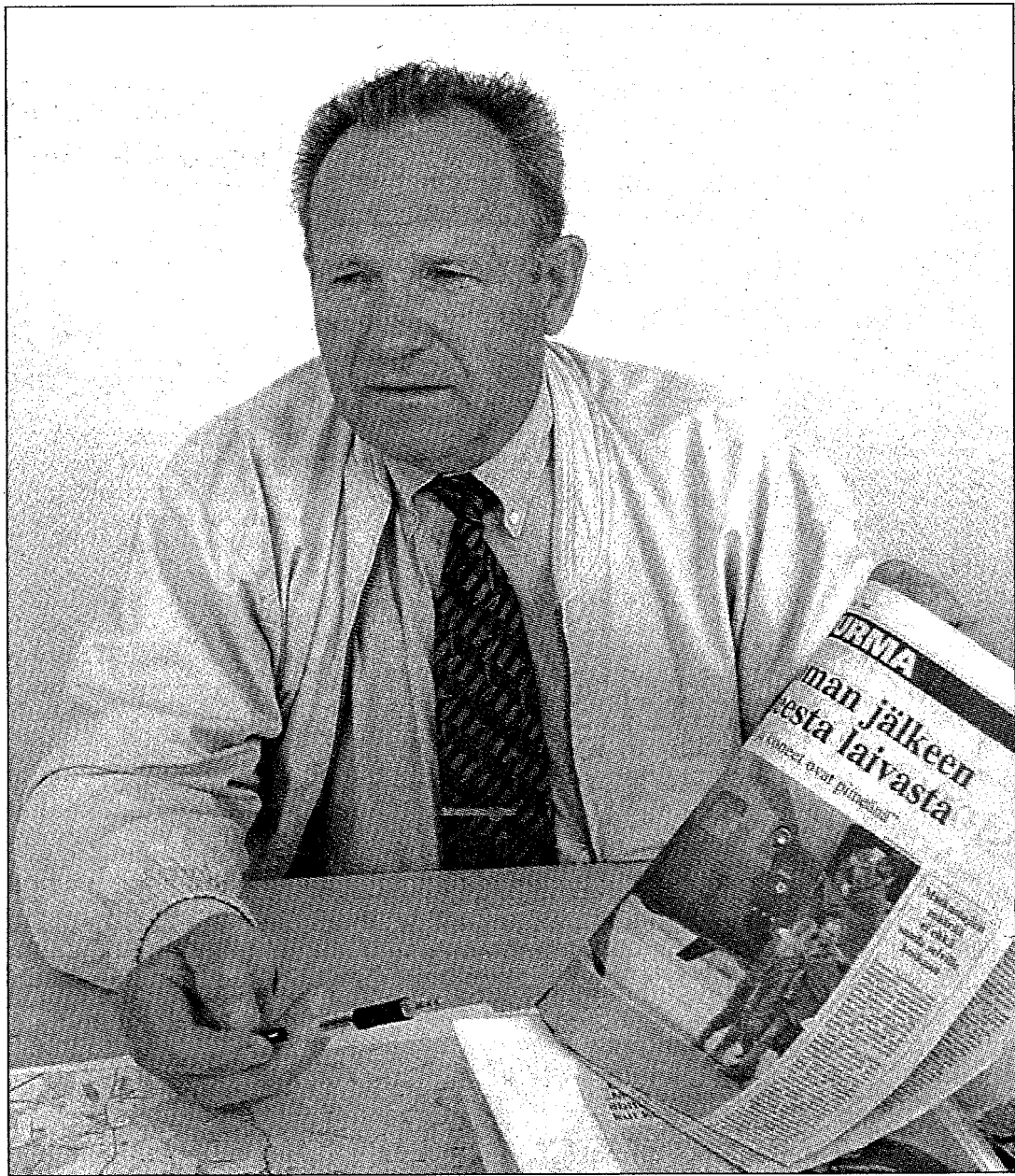
Mingil hetkel hakkas laev külili vajuma, seda oli hästi tun- da, ja kuidagi vaikseks jäi. Esi- mene, kes ütles, et midagi on mäda, oli Peeter Ronk.

Vello Kornel tahtis kajuti ust avada, et uurida, mis lahti. Et kotid kukkusid juba ukse ette, siis läksin talle appi ning äkki märkasin kajutinurgas vett. Siis taipasin, et asi on ikka päris hull.

Ei mäleta täpselt, mida ütlesin, vist umbes, et mehed, aeg on kaduda. Enno Põllu hakkas riidesse panema, mina läksin aluspükstes koridori, et as- ja uurida. Mõtlesin, et kes mind siin ikka tunneb, kui midagi hul- lu pole, tulen tagasi, asi see siis püksata üks tiir teha.

Vahepeal anti ka paadihäire. Nagu koridori jõudsin, mõistsin, et siin ei ole enam mingit tagasiminekut. Laev kaldus kii- resti, läks päris füüsiliseks tööks, et sealt välja pääseda. Olen üsna veendunud, et olin viimane, kes sellest august välja tuli. Pool minutit veel, ja ma ei oleks praegu siin.

daksegi otsima

Jaan Stern pääses Estonialt viimasel hetkel. Pool minutit hiljem oleks juba hilja olnud.

Kalev Lilleorg

Milline oli teie kaaslaste saatus?

Nemad jäid merre. Nad hakkasid ilmselt riietuma ja see oli viga. Enno Põllu oli ju läbi-lõhki härrasmees, temal poleks mõttessegi tulnud paljalt laeva peale kõndima minna.

Mul on väga kahju, et nad sinna jäid. Aeg-ajalt mõtlen, et mida ma saanuks teha, et nad kohe koos minuga oleksid kaasa tulnud.

Mis laeva treppidel toimus, seda ma heameelega ei kirjeldaks. Jube oli ka see, kuidas ini-

mesed lihtsalt seisisid ega võtnud enda päästmiseks enam midagi ette.

Sattusite merre praktiliselt alasti. Kuidas te ära ei külmunud?

Kui välja sain, torkas keegi mulle päästevesti kätte. Vest kadus muide enne vette jõudmist ära. Algul ronisime reelingule, hiljem laeva küljele.

Ei tea, kas sealt viis vette mind tuul või laine, igatahes tagumiku peal sõitsin. Esimene tundmus oli, et küll see vesi on

ikka soe, nagu saunas või duši all.

Kuuvalguses leidsin parve, kuhu üks eesti mees mind peale aitas. Hiljem lisandus veel üks meeskonnaliige. Kuni päästmiseni ujus meie kummuli parve all veel üks rootslane.

Ma imestan isegi, kuidas ma ära ei külmunud. Ilmselt hakkavad hädaolukorras inimeses tööle mootorid, mille olemasolust tal varem aimugi polnud. Igatahes pääsesime kõik neli, kopterile hiivati meid kella seitsme paiku hommikul.